

1 288-84

S O N E T O S Ó N A D A L.

Lema: ALELUIA.

I.

Está nevando amor no mundo enteiro,
(!mais os homes apenas saben nada!).
Proclaman as campás unha alborada
a sonaren alegres no sineiro.

A terra esperta nun urro grandeiro,
e cantan os galegos entre a xeada
a anunciar unha nova cobizada:
a nacida de Cristo xusticieiro.

!Xesús naceu!, exclama alegremente
o coro dos meniños sobre as neves
ciscadas xunto ó camiño real.

!Xesús naceu!, resposta o eco de enfrente
xurdido dunha cume nua e sen sebes:
!Serra aberta! !Agoiro de Nadal!

II.

Ledo Nadal dos cómaros nevados,
vido dun país donde non remata
a ledicia ~~cont~~inua que desata
os corazóns de noxo aferrollados.

Dende terras adentro, apaixonado,
entre fouce e gadaña, pranto e amata,
entrégоче o meu canto na túa data
ateigada de amor recién granado.

Aquel neno nacido nun pendello
atárono de pés e maus vilmente
porque trouxo nos beizos a verdade.

Cómpre seguir seus pasos -ronsel vello-
deica trocar súa voz nun facho ardente
e apropiarnos pra sempre da súa herdade.

III.

En Belén, mesmo xunto ó camiño,
polo Nadal, cada ano, unha rosa
frolece boniteira e asaz vizosa
en lembranza daquel neno diviño.

As xentes vanlle dar o seu aloumiño,
e vai medrando lúcida e fermosa
no corazón de todos onde airosa
esparxe a súa ledicia coma un viño.

Abrollou fai caseque dous mil anos
a se facer testigo dun suceso
grabado de cotío na memoria.

Frolece pra ventura dos humanos,
que sempre a foron ver co peito aceso
en lapadas de amor e mais de gloria.

IV.

Celebro o Nadal, ben ledó e algareiro,
pois é data feliz na crua inverniá,
mes encheito de gozo e de armonía,
tempo de bailar ó son do pandeiro...

Celebro, con relouco ventureiro,
o excelso paristallo de María,
o exemplo de Xosé trocado en guía,
a Noiteboa co adorno no piñeiro...

Celebro o dóce saibo do turrón,
os pastores decindo a súa ladaíña,
as folerpas a cair ingravemente...

Celebro os tres Magos en oración,
a música lanzal da panxoliña,
o amor espaxado rente a rente...

V.

Xúnguese nunha aperta ceos e terra
porque naceu o meniño redentor
latexando esperanza e mais amor
pra que renaza a paz e finde a guerra.

Xúnguense ás dúas mans, de serra a serra,
os homes bos que viven sen rencor
e agardan a luzada dun albor
pra escorrentar o medo que os aterra.

Xúnguese branco e negro nun abrazo
e arromban o fusil e a metralleta
pra cantar panxoliñas ó recén.

Xúnguese a humanidade brazo a brazo
e camiña en ringleira cara a meta
disposta xa fai sigros en Belén.

VI.

No meio da Terrachá nua e largacía,
póusase dende fai tempo un gasallo
e pra velo brilar sen refugallo
corre a xente a Begonte en romería.

Levando o corazón por regalía,
corre a xente, sen lixo nen arruallo,
pois vive das angueiras do traballo
convertidas decote en teimosía.

Os romeiros do mundo corren ledos
a postrarse arreo diante dun Belén
ergueito entre sorrisos e abelencia.

Todos deixan atrás coitas e medos
e corren a Begonte cheos de ben
a faceren examen de conciencia.